

Fare. . . . Hurtig og ubehersket skilte hun sig af ogsaa med den anden Handske og med sin Hat og kastede det altsammen hen paa Sengen med et Udtryk, som om hun befriede sig for noget smudsigt. Ganske udmattet sank hun saa ned i sin Lænestol. — Godt, at det nu var overstaaet, og at hun ikke skulde se ham mere! Stuen begyndte at løbe rundt for hende. Hun lukkede Øjnene og trykkede Haanden mod Siden. Aa, denne vilde Hjertebanken! Hvor hun kendte den igen! Hvormange stormfulde Timer, hvormegen kummerfuld Lykke den hamrede tilbage i hendes Erindring!

Hun blev siddende med lukkede Øjne og lod sig glide ind i en drømmende Stemning, ind i hint Erindringens fredhellige Mausoleum, hvor hendes Fortids døde Kærlighedshaab hvilede. I sin Skamfuldhed søgte hun at forklare sig denne Betagethed af en hende fremmed og usympatisk Mand derved, at det slet ikke var ham selv, men alene de Minder, han vakte, der gød Uro i hendes Sind. For at bortjage Billedet af Per lod hun Fortidens store Skygger drage hende lokkende forbi, gennemlevede alle sine gamle Liden-skaber lige fra den første Gang, hun som en lille trettenaars Pige følte denne smertelige Vellyst under det venstre Bryst, og til hendes sidste, skæbnesvangre Skuffelse, der havde faaet hendes Hjerte til at lukke sig som en bortstødt Haand, der knytttes.

Men nu lød Gongonen til Middag. Hun foer op og saa paa sit Ur. Der var virkelig gaaet næsten to Timer. Og hun havde endnu ikke faaet sig omklædt! — Ja ja, saa fik det være; hun var saa dødsens træt. — Og Eybert, som sikkert ventede dernede! Hun tog sig til Panden og blev stille et